

relsen faaet Ret til at give Regler om Auktioners Afholdelse i Beværtningslokaler. I § 23 er Talen kun om særlige Beværtertilladelser i Anledning af Auktioner o. l.¹⁾

§ 24. Næringslovens § 4 ordner Forholdet for Øjeblikket paa følgende Maade: En Interessent, der ikke tager Del i Driftsledelsen, behøver intet Borgerskab, og paa den anden Side en Driftsleder, Bestyrer, Forretningsfører, der ikke er Interessent, behøver heller intet Borgerskab. Kun hvis den, der tager Del i Forretningsledelsen, *tillige* er Interessent, skal han have Borgerskab. Disse Regler om, hvem der behøver Borgerskab og hvem ikke, ere i det væsentlige kun at opfatte som Beskatningsbestemmelser, saa længe Næringslovens fri Adgang til at vinde Borgerskab bestaar. Men i det Øjeblik, Adgangen lukkes, faa Reglerne en anden Karakter; da ere de at opfatte som Forbud mod visse økonomiske Former af Næringslivet.

At lægge Hindringer i Vejen for at drive Forretningen ved Bestyrer, Driftsleder, Forretningsfører o. l. finder man lige saa lidt Anledning til, som Næringsloven har gjort. Forretningens Indehaver kan have virkeligt Forfald i mangfoldige Tilfælde, hvor man vilde finde det uretfærdigt, om han ikke kunde tage en Stedfortræder, og selv om der i et enkelt Tilfælde ikke forelaa et virkeligt Forfald, vilde det være i høj Grad uhensigtsmæssigt at aabne Døren for Politundersøgelser og Processer paa et Punkt, hvor Sandheden let lod sig tilsløre, og hvor det, man vilde vinde, slet ikke stod i Forhold til Arbejdet og Besværet. Man har derfor fulgt Næringsloven i dens Frihed for Forretningens Indehaver til at drive Forretningen ved Bestyrer, dog at man (se under § 26) har opstillet større Fordringer end Næringsloven til Bestyrerens Person.

Heller ikke finder man at burde gøre Indskrænkninger i Næringslovens fri Adgang til at indgaa Interessentskaber, og man forlanger derfor ikke Næringsadkomst af den Interessent, som ikke deltager i Forretningsledelsen.

Tilbage bliver Spørgsmaalet, om man derimod, ligesom Næringsloven, skal forlange Næringsadkomst for den, der baade er Interessent og Driftsleder.

Naar Næringsloven forlanger Adkomst for den Driftsleder, der er Interessent, er det, som foran bemærket, ikke for at lægge Hindringer i Vejen for dette Forhold, men kun for at beskatte det; hvis man derimod i den heromhandlede Lov forlangte Næringsadkomst ogsaa for Beværterens Interessent, naar han deltog i Driftsledelsen, vilde Forlangendet virke som et Forbud mod at indgaa saadant Forhold, da der jo oftest ingen Adgang er til at faa Næringsadkomst.

Under disse Forhold at forbyde Beværtningsbestyrere at være interesserede i Driften eller Interessenter at deltage i Driftsledelsen vilde sikkert vise sig at være uigennefmørligt. Vi have i saa Henseende Erfaringer at vise hen til. Bestemmelsen i Næringsloven om, at den interesserede Driftsleder skal have Borgerskab, var let nok at gennemføre, saa længe det kun var et Beskatningsspørgsmaal. Hellere end at udsætte sig for Retssager tog man Borgerskab, naar Politiet gjorde Indsigelser. Men fra det Øjeblik, Adgangen til Beværterborgerskab blev lukket, opstod der Vanskeligheder, idet Beværtninger blive drevne saaledes, at en anden end den, der indehar Borgerskabet, er helt eller delvis Driftsleder og tillige helt eller delvis interesseret i Driften. Mod saadanne Personer bliver der da indledet Straffesag paa Grund af manglende Borgerskab, og da de ikke kunne faa Borgerskab, og Sagen altsaa ikke gælder et Beskatningsspørgsmaal, men gælder deres hele økonomiske Eksistens, gælder Spørgsmaalet, om de maa opgive den paa det anførte Forhold etablerede Forretning, er det venteligt, at de gøre alt for at tilsløre det sande mellem dem og Borgerskabsindehaveren bestaaende Kontraktforhold. De optræde som slet og ret Bestyrer og fornægte deres Egenskab af Interessent, og de Retssager, der gaa ud paa at afsløre det rette Forhold, kræve megen Tid og et stort Arbejde.

Ofte er det sande Forhold mellem Adkomsthaveren og Forretningslederen meget uklart endog for Parterne selv, ofte tilsløret af Proformakontrakter, affattede med juridisk Bistand; og ikke sjældent have Undersøgelserne givet Anledning til falske Forklaringer af dem, der, skønt vidende om andre Underhaandsaftaler, som Vidner have erklæret, at de skrevne Kontrakter vare de gældende. Ofte er Undersøgelsen ikke naaet til at bringe Sandheden frem, og selv dér, hvor det er lykkedes at udrede det sande Forhold og faa den tiltalte kendt uberettiget til at lede Driften af Beværtningen, er der i de fleste Tilfælde ikke opnaaet andet, end at Kontraktforholdet mellem den til-

¹⁾ Ang. fremmede Love se Bilag S. 75, 87, 89, 91, 92, 160, 181, 205, 208.